

РЕШЕНИЕ

№ 251

гр. Варна, 14.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ ГО, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ирена Н. Петкова

Членове: Ивелина Влагова
мл.с. Христо Р. Митев

при участието на секретаря Доника Здр. Христова
като разгледа докладваното от Ирена Н. Петкова Въззивно гражданско дело
№ 20243100500051 по описа за 2024 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството пред ОС-Варна е образувано по въззивна жалба, депозирана от Е. М. М., ЕГН *****, чрез процесуален представител адв. С. И., срещу Решение №3124/27.09.2023г. по гр.д. №6790/23г. по описа на РС-Варна, 46-ти състав, в частта, с която е осъден въззивникът М., да заплаща на А. Е. М., ЕГН *****, с адрес гр. Варна, ж. к. „М.” ***, месечна издръжка в размер на сумата от 250 лв., считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 29.05.2023 г., с падеж до шесто число на месеца, за който се дължи издръжката, до настъпване на законова причина за нейното изменение или прекратяване, както и в частта, с която е осъден Е. М. М. да заплати на А. Е. М. сумата 100 лв., представляваща сторените в производството съдебно-деловодни разноски, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, както и 360 лв. – дължимата държавна такса на основание чл. 78 ал. 3 ГПК.

Във въззивната жалба се излага, че решението в обжалваните части е неправилно, тъй като незаконосъобразен е изводът на ВРС, че реализираните от ответника доходи са достатъчни за покриване нуждите от издръжка на ищеца като пълнолетно учащо дете и няма да създаде особени затруднения на бащата. Сочи, че неправилен е изводът на съда, че получаваната помощ в размер на 930 лв. месечно покрива само разходите за посещения при различни специалисти и лечение, а останалата част от издръжката за облекло, храна, учебни материали следва да бъде покрита от въззивника. Последният излага обаче, че в исковата молба ищецът не е претендирал издръжка за облекло, храна и учебни пособия, а е искал да му се заплаща пожизнена издръжка, покриваща разходите за осигуряване присъствието на пълнолетен, когато майката е на работа и за разходите на детето при посещения на специалисти в други градове. Т.е. не е претендирана издръжка за задоволяване на базовите потребности. Не са представени никакви доказателства за посещение на детето при специалисти в други градове. Освен това се излага, че е претендирана издръжка за

задоволяване на нездравословни навици на ищеца, както и на други нужди, които не са основни- посещения на ресторанти, маркови дрехи от магазини с надценка, зъболекарски услуги, които не са извършени, посещение на извънградски басейни, разходки. Твърди се, че неправилно са кредитирани доказателства с какви имоти и с какви доходи разполага съпругата на ответника, въпреки че е установен режим на разделност между съпрузите. Освен това излага, че в издръжката на пълнолетно дете следва да се включат и двамата родители, тъй като тази издръжка е именно с оглед получаване на по-добро образование. Няма данни обаче срещу майката на ищеца да е заведен такъв иск. Въззивникът сочи, че като се съобрази, че същият има безусловно задължение за заплащане на издръжка към непълнолетно дете, което има и специални нужди предвид артистичните му заложби, както и задълженията на въззивника към кредитни институции, то следва да се наложи извод, че заплащането на издръжка в полза на ищеца ще представлява затруднение за ответника. Моли да бъде отменено решението в обжалваните части и искът отхвърлен изцяло.

В срока за отговор е депозиран такъв от А. М. чрез адв. М., с който жалбата се оспорва. Излага се, че наведените в жалбата възражения че въззивникът не разполага с доходи, са неоснователни. Доходите на бащата са се увеличили. Твърди, че независимо че всички имоти са придобити от новата съпруга на ответника в режим на разделност, то средствата за закупуването им са дадени от въззивника, тъй като съпругата произхожда от бедно семейство и не разполага с такива средства. Соци, че бащата също следва да участва в издръжката на ищеца предвид здравословните му проблеми. Соци, че ответникът реализира доходи от около 5 000 лв., които са два пъти по-високи от на майката, на която се налага да работи вместо да гледа ищеца. Твърди, че задължението на бащата е материално и морално такова. Моли решението да бъде потвърдено.

Депозирана е частна жалба от А. М. срещу Определение №12628/23.10.2023г., с което е оставена без уважение молбата на жалбоподателя за изменение на решението в частта за разносните, като бъде признато, че ищецът не дължи разноски в определения от съда размер от 433 лв. в полза на ответника. Твърди, че не работи, няма доходи, няма вина за завеждане на делото, а упражнява законното си право да претендира издръжка.

Срещу частната жалба е депозиран отговор от Е. М.. Същият я оспорва и моли да бъде оставена без уважение.

По предмета на така предявените искове се излагат следните твърдения от страните:

В исковата молба ищецът А. Е. М. излага, че е син на ответника Е. М. М.. Посочва, че бракът между ответника и неговата майка е прекратен с решение от 29.10.2007 г. През 2014 г. му е определена издръжка в размер на 320 лв. Поддържа, че е навършил пълнолетие на 06.03.2023 г. Твърди, че е ученик редовна форма на обучение в 11В клас на ПГ по Горско стопанство и дървообработване „Николай Хайтов“ в гр. Варна. Посочва, че има нужда от издръжка и не е способен да работи, предвид обстоятелството, че страда от трайно увреждане- аутизъм. Твърди, че доходите на майка му са недостатъчни да му осигури нужните средства за издръжка, прегледи при специалисти. Твърди, че има нужда да прави чести разходки, да посещава басейн, да бъдат покривани сметки за храна, ток, телефон, гориво, облекло, обувки, консумативи, компютър и т.н. Намира, че издръжката му се дължи пожизнено и я определя на 1 500 лв. месечно. Моли да бъде определена в посочения размер. Претендира я, считано от 06.03.2023г., от когато е навършил пълнолетие. Счита, че бащата може да плаща издръжка в претендирания размер, доколкото е кмет на Община А. и реализира доходи в размер над 4 000 лв. месечно. Същият води охотен и луксозен живот, ползва скъпи автомобили и посещава скъпи дестинации.

Ответникът Е. М. М. е депозирал писмен отговор на исковата молба в срока по чл. 131 ал. 1 ГПК. Поддържа становище за допустимост, но неоснователност на предявените искове. Не оспорва, че ищецът е негов син, както и че същият е навършил пълнолетие. Посочва, че от представената с исковата молба служебна бележка не става ясно дали към

настоящия момент ищецът продължава да се обучава в средно учебно заведение, в редовна форма, или вече посещава само Центъра, към който е насочен. Оспорва иска и по размер, като счита, че същият е обоснован с необходимост и гарантиране на охотен и луксозен стандарт на живот, което противоречи на принципа, че не следва да се присъждат прекомерно високи размери на издръжките. Твърди, че ищецът разполага с достатъчно средства за покриване на нуждите си от храна, облекло и консумативи, както и че не е в състояние да заплаща издръжка на навършилото си пълнолетие дете без особени затруднения. Поддържа, че има безусловно алиментно задължение за издръжка към друго свое ненавършило пълнолетие дете – М. Е.а М.а, родено на 08.07.2012 г., ученичка в 6 клас в СОУ в гр. София. Посочва, че момичето от 2-годишна възраст посещава балет, като разходите в тази връзка и с оглед таланта му са на значителна стойност, като моли това обстоятелство да бъде съобразено при определяне на необходимите средства за издръжка. Поддържа, че има парични задължения за покриване на кредитни вноски и синовен дълг към пенсионираните си родители, за които също полага грижи и дава издръжка. Моли предявените искове да бъдат отхвърлени.

ВОС като съобрази становищата на страните и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното:

Между страните е безспорно, а и се установява от приложеното по делото удостоверение за раждане, че А. М. е син на ответника, както и че на 06.03.2023г. е навършил пълнолетие.

От представената служебна бележка № 193/09.03.2023 г., издадена от ПТГСД „Николай Хайтов“, гр. Варна, се установява, че ищецът е ученик в 11в клас по професия „Техник-лесовъд“, специалност „Горско и ловно стопанство“ за учебната 2022/2023 г. в ПТГСД „Н. Хайтов“, гр. Варна, като същият е насочен в ЦСОП – Варна.

Видно от приетата като доказателство по делото служебна бележка с изх. № 371/26.07.2023 г., издадена от Център за специална образователна подкрепа – гр. Варна, ученикът А. Е. М. през учебната 2022/2023 г. се е обучавал в целодневна форма на обучение в ЦСОП – гр. Варна, като учебните занятия стартират в 08:30 часа и приключват в 12:25 часа. Ученикът присъства самостоятелно в учебните часове и дейности за допълнителна подкрепа. Пред настоящата инстанция не е оспорено от въззивника, че А. продължава обучението си и пред настоящата 2023/24г. учебна година.

Безспорно е, че след навършване на пълнолетие, т.е. от 06.03.2023г., А. не получава определената му с решение, постановено по гр. д. № 4111/ 2007 г. по описа на ВРС, XXV състав, изменена с влязло в сила решение № 1186/10.03.2014 г., постановено по гр. д. № 11809/2013 г. по описа на ВРС, XXXI състав, издръжка в размер на 320 лв. месечно. Също така е безспорно, че към настоящия момент ищецът не реализира доходи от трудово или друго правоотношение и не разполага с недвижимо имущество, от което да се издържа.

Видно от представеното експертно решение № 4258 от заседание № 150/04.11.2021 г. на УМБАЛ „Света Марина - Варна“ ЕАД е, че ищецът е с общо заболяване аутизъм, с водеща диагноза – генерализирани разстройства в развитието, като му е определена 100% трайна намалена работоспособност, с чужда помощ, пожизнено.

За установяване на потребностите на ищеца от получаване на издръжка са ангажирани и гласни доказателствени средства посредством разпита на свидетелката Н.В.К., негова леля, които съдят цени при условията на чл. 172 ГПК. Същата посочва, че познава С. от раждането му. След развода между родителите му той се отглежда изцяло от майката. Бащата няма контакт с него. Тогава бил диагностициран и като дете от аутистичния спектър. За тази диагноза майката го води на логопед, психиатър, психолог, когато се налага на

невролог и всякакви специалисти, които касаят състоянието му. Обяснява, че при него зъболекарските грижи са много сложни, тъй като всяка една манипулация трябва да се извършва под обща анестезия поради спецификата на състоянието му. Последният път се наложило да ползват услугите на частни такива практики, където цените са доста високи. Само почистването на зъбен камък струвало 1000 лв., тъй като можело да се извърши само под обща анестезия. Странична помощ майката има само от бабата на момчето. Понякога двете ползват услуга почасово от една жена, която им помага, за да практикуват двете професиите си. Посочва, че С. има нужда от разходки и те са му като ритуал. Той е хиперактивен и трябва някъде да изразходва тази енергия. През почивните дни обича да ходи на по-далечни дестинации – Бургас, Добрич, Шумен. При всяка възможност майката го води и на басейн, тъй като обича да плува. Знае, че това е препоръчано от професионалистите, които работят с детето. Посочва, че речта на С. е оскъдна, но може да пише. Обяснява, че вече повече от 16 години той е воден на много специалисти. Не знае дали С. консумира енергийни напитки, но посочва, че е възможно. В момента той се храни балансирано, здравословно, според нея. Знае, че ищецът посещава помощно училище. Знае, че като е бил малък, е посещавал занимания по конна езда.

Представена е справка от ТД на НАП – гр. Варна за получаваните от майката на ищеца доходи от трудово правоотношение, видно от която brutното трудово възнаграждение на С.К.Г.-М.а възлиза на около 2 200 лв. месечно.

От издаденото удостоверение от ТП на НОИ – гр. Варна се установява, че ищецът А. Е. М. получава лична социална пенсия за инвалидност, безсрочна, в размер на 442,62 лв., на основание чл. 90а, ал. 1 КСО, както и добавка за чужда помощ в размер на 207,48 лв. Така месечно получаваната сума възлиза на 650,10 лв.

Видно от приетото като доказателство по делото удостоверение от Дирекция „Социално подпомагане“ – гр. Варна, в полза на майката С.Г.-М.а ежесечно се изплаща сумата 930 лв. за ищеца А. Е. М., представляваща помощи/добавки, съгласно чл. 8д ЗСПД.

Съгласно чл. 8д, ал. 1 ЗСПД месечни помощи за отглеждане на дете с трайно увреждане до 18-годишна възраст и до завършване на средното образование, но не по-късно от 20-годишна възраст, се предоставят на родители (осиновители), когато отглеждат деца с трайни увреждания, независимо от доходите на семейството, при условие че детето живее постоянно в страната и не е настанено за отглеждане извън семейството по реда на чл. 26 от Закона за закрила на детето.

По делото са представени от ищеца множество касови бонове, от които се установява закупуването на хранителни продукти, дрехи, обувки, заплащане на културни занимания и развлечения.

От изисканото здравно досие на ищеца се установява, че същият е ползвал до навършване на 18-годишна възраст услуги на специалисти- психиатър, общопрактикуващи лекари, прегледите на които са заплатени по НЗОК.

Видно от представеното удостоверение за раждане на М. Е.а М.а, родено на 08.07.2012 г., е, че ответникът Е. М. е неин баща. Във връзка с наведените в отговора на исковата молба твърдения, че детето има специални дарби е допуснат до разпит свидетеля Б.В.Г.. Съгласно показанията на този свидетел, същият е зам.- кмет на Община А., като знае, че Е. М. има две деца – син и дъщеря. Последната е на около 10 години. Бащата се грижи за дъщеря си, издържа я. Живее заедно с това дете, като издръжката за него е голяма. Обяснява, че дори майката и дъщерята са отишли да живеят в гр. София, за да може детето да играе балет. Много са я харесали, била добра балерина и са я извикали в София, за да играе в някаква софийска школа. Знае, че тя непрекъснато се явява на конкурси, ходили са в Париж, Виена, Хърватия. По тази причина често се налага да замества ответника в работата. Смята, че получаваният от бащата доход не е достатъчен, поради което се налага да му помага

финансово. Знае, че той има и кредити, защото плаща издръжка и на първото си дете, подпомага и родителите си. Знае, че бащата на ответника е кмет на с. Ц. вече 5-ти мандат, а майка му работи в училището в с. А..

Не е спорно, че към настоящия момент ответникът е кмет на Община А.. От представеното удостоверение за получени възнаграждения на Е. М. М. се установява, че същият получава брутно трудово възнаграждение в размер на около 5 000 лв. месечно, като нетното такова възлиза на около 4 000 лв.

От представените декларации за имущество и интереси от 13.05.2021 г. и 13.05.2022 г., подадени от Е. М. М., в качеството му на кмет на Община А., се установява, че същият притежава лек автомобил „Форд Мустанг“, като новата му съпруга П.Я. М.а ползва лек автомобил „Ауди“, закупен на лизинг за сумата над 40 000 лв. Двамата притежават и парични спестявания. Имат и съответни кредитни задължения на значителна стойност. От тези декларации, а и от представената справка от Агенция по вписванията относно лицето П.Я. М.а, включително приетите като доказателство по делото нотариални актове за дарение на недвижими имоти от 14.06.2016 г. и за покупко-продажба на недвижим имот от 22.12.2015 г. се установява, че новата съпруга на ответника притежава редица недвижими имоти, в това число апартамент с паркомъсто в гр. София, апартамент с паркоместа в гр. Варна, ниви в с. Ц., община А.. В декларациите изрично е посочено, че съпругата П. М.а получава доходи и от наем /за 2021 г. общият получен годишен размер на наема възлиза на 10836 лв./, което кореспондира на твърденията в исковата молба, че семейството на ответника реализира допълнителни приходи от отдаването под наем на недвижими имоти. От представената декларация за избор на имуществен режим се установява, че Е. М. М. и П.Я. М.а са сключили граждански брак на 20.02.2020 г. в с. А., община А., като са избрали имуществен режим на разделност относно имуществените отношения помежду им, произтичащи от брака.

Във връзка с предоставена от съда възможност ответникът е представил доказателства, че той и съпругата му П.Я. М.а са сключили договор за банков кредит от 02.06.2023 г. в общ размер на 127869 лв. за текущи нужди, обезпечен с договорна ипотека върху недвижим имот, собственост на П. М.а. Дължимата месечна вноска, съгласно погасителния план, възлиза на сумата 607.11 лв.

Не е спорно по делото, че ответникът е в добро здравословно състояние, в трудоспособна възраст и работи. Същият, заедно с новото си семейство, живее в собствено жилище, като няма задължения да заплаща наем.

По делото не е спорно, като изрично се признава от процесуалния представител на ищеца в о.с.з. на 02.08.2013г., че ответникът и след навършване на пълнолетие от страна на А. е продължил да заплаща издръжка в негова полза в размер на 320 лв., представляваща изменения размер на издръжката, съгласно решение № 1186/10.03.2014 г., постановено по гр. д. № 11809/2013 г. по описа на ВРС, XXXI състав.

Пред настоящата инстанция са приети по делото представени от въззивника писмени доказателства, изходяща кореспонденция от Балетната академия при Виенската опера, от които се установява, че М. - детето на въззивника М. от втория му брак може да бъде прието в Балетната академия. Посочено е, че най-късния момент, до който детето може да бъде записано, е 10.06.2024г. Приложени са документи, установяващи какви биха били необходимите суми за покриване на разходи за обучение, храна, жилище и т.н.

ВОС като съобрази събраните по делото доказателства, по наведените във въззивната жалба възражения, намира за установено от правна страна следното:

Нормата на чл.144 СК, в която намира правното си основание предявеният иск, предвижда, че родителите дължат издръжка на пълнолетните си деца, ако учат редовно в средни и висши учебни заведения, за предвидения срок на обучение, до навършване на двадесетгодишна възраст при обучение в средно и на двадесет и пет годишна възраст при обучение във висше учебно заведение, и не могат да се издържат от доходите си или от използване на имуществото си и родителите могат да я дават без особени затруднения. Безспорно по делото се установява наличието на първите две предпоставки- А. се обучава редовно в Професионалната гимназия по горско стопанство и дървообработване „Николай Хайтов“- гр. Варна и същият не разполага с имущество, от което може да се издържа. Досежно възможността да реализира доходи- също не е налице спор. Предвид установеното му общо заболяване аутизъм, с водеща диагноза – генерализирани разстройства в развитието и определена 100% трайна намалена работоспособност, с чужда помощ, пожизнено, съдът намира, че към настоящия момент ищецът не може да реализира самостоятелно доходи. Същият получава ежемесечно лична социална пенсия за инвалидност, безсрочна, в размер на 442,62 лв., на основание чл. 90а, ал. 1 КСО, както и добавка за чужда помощ в размер на 207,48 лв. Или месечно получаваната сума възлиза на 650,10 лв. и това е единственият доход на ищеца. Установено е, че в полза на майката С.Г.-М.а ежемесечно се изплаща сумата 930 лв. за ищеца А. Е. М., представляваща помощи/добавки, съгласно чл. 8д ЗСПД. Цитираното основание за изплащане на тази сума е месечна помощ за отглеждане на дете с трайно увреждане до 18-годишна възраст и до завършване на средното образование, но не по-късно от 20-годишна възраст. Тази помощ се дължи в полза на родителите, когато отглеждат деца с трайни увреждания, независимо от доходите на семейството, при условие че детето живее постоянно в страната и не е настанено за отглеждане извън семейството по реда на чл. 26 от Закона за закрила на детето. Тълкувайки волята на законодателя, изразената в цитираната правна норма, настоящият състав намира, че цитираните средства за дължими безусловно в полза на всеки родител, отглеждащ дете с трайно увреждане. Т.е. характерът на средствата е да компенсират до известна степен затрудненията на родителите да се справят със специфичните нужди, които налагат заболяванията на децата. Тази социална помощ подпомага материално отглеждащия детето родител, защото именно той изпълнява ролята на постоянен придружител, който полага ежечасовите постоянни и непосредствени грижи за детето, много често ограничаващи възможността да полага труд и да реализира трудови доходи. Затова и тази социална помощ не замества средствата и издръжката, дължими от родителя, на когото не е предоставено упражняването на родителските права и който не съжителства заедно с детето и не е пряко ангажиран с обгрижването му. Ето защо, следва да бъде прието, че сумата от 930 лв. подпомага само и единствено отглеждащия детето родител, замествайки издръжката, която последният би дължал на детето си, ако би могъл да реализира трудови доходи. Същевременно, настоящият състав намира, че сумите, плащани от Държавата под форма на социална пенсия и помощи за отглеждане на дете с увреждания, компенсират само и единствено частично само специфичните нужди на този кръг лица, наложени от техните здравословни проблеми. Основните нужди на детето- за храна, облекло, обувки, учебници, пособия, консумативи, транспорт, медикаменти и т.н. следва да бъдат заплащани от родителите. Възраженията на въззивника, че заплащането на издръжка в посочения размер от 250 лв. месечно би го затруднило, не намира основание в ангажираните по делото доказателства. Същият реализира доходи в доста над средния за страната размер. Има алиментни задължения към друго дете, което е на 12 години. По твърдения на въззивника детето има специални дарби, но доказателства за извънредни разходи във връзка с тях, не са представени. Че детето участва в множество конкурси и живее и се обучава в гр. София, се установява от ангажираните гласни доказателства, но как средствата за издръжка на детето се увеличават вследствие на тези обстоятелства, не се установява. Няма данни да се заплащат такси за обучение, наем на жилище в гр. София или някакви допълнителни средства. Наред с това се

установява, че ако не въззивника, то съпругата му П.Я. – майка на детето, която като родител има същите obligations по чл.143 СК, има множество недвижими имоти /вкл. и такъв в гр. София/, респективно разполага с добри възможности да се включи в издръжката на детето съвместно с въззивника. Горното й задължение е безусловно и е ирелевантно, че при сключване на брака между въззивника и новата му съпруга те са уговорили разделност на имуществото, придобито по време на брака. Възражението, че обучението на детето М. ще изисква допълнително средства- около 1 000 месечно, за обучението му във Виена /каквито доказателства се представиха пред настоящата инстанция/, съдът намира за неоснователно. Представените доказателства установяват какъв би бил евентуално размерът на разходите за обучението на детето, ако същото бъде записано да учи във Балетната школа. Няма доказателства горното да е факт. При изменение на обстоятелствата въззивникът разполага с възможността да упражни правото си да иска изменение на размера на присъдената издръжка. Предвид изложеното и съставът приема, че специалните дарби на детето М. не са основание да се приеме, че заплащането на издръжка в полза на ищеца би създавало затруднение за въззивника. Не е такова основание и тегления от въззивника кредит, доколкото уговорената вноска след изтичане на гратисния период – 607,11 лв., представлява 1/7 от нетното възнаграждение на въззивника, а и същата се дължи солидарно заедно със съпругата му.

Като се съобрази възрастта на ищеца А., обуславяща и основите му нужди от храна, облекло, обувки, консумативи, учебни пособия, средства за културно-развлекателни мероприятия, медикаменти, съставът приема, че необходимата издръжка възлиза на 500 лв. /без в нея да са включени специалните нужди на детето предвид констатираното му заболяване/. От нея бащата следва да поема издръжка в размер на 350 лв., тъй като същият не полага преки и непосредствени грижи за А.. Издръжката се дължи, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 29.05.2023 г., с падеж до шесто число на месеца, до настъпване на законна причина за нейното изменение или прекратяване, на основание чл. 144 СК. Искът е уважен за по-малката сума от 250 лв., поради което и решението на ВРС следва да бъде потвърдено изцяло в обжалваната му част.

По частната жалба:

Същата е срещу Определение №12628/23.10.2023г., с което е оставена без уважение молбата на жалбоподателя А. М. за изменение на решението в частта за разноските, като бъде признато, че ищецът не дължи разноски в определения от съда размер от 433 лв. в полза на ответника.

Съдът намира възраженията в частната жалба за неоснователни, поради следното:

Молителят излага, че не дължи въобще заплащане на присъдените в полза на ответника по делото Е. М. М. разноски, като моли да бъде освободен от заплащането им по реда на чл.83 ал.2 ГПК.

Видно от цитираната разпоредба, на която жалбоподателят се позовава, такси и разноски в производството по делата не се внасят от ищите по искове за издръжка. Правилото на посочената норма обаче касае само и единствено онези разходи, свързани с движението на производството, а именно държавна такса, депозит за вещо лице или призоваване на свидетел и др., като извън обхвата й поле са разходите, сторени от насрещната страна за осигуряване на процесуалната й защита по делото. Предвид това и съобразно изхода от спора, при разпределяне тежестта на разноските приложение следва да намерят общите правила на чл. 78 ГПК. По тази причина в настоящата хипотеза в тежест ищцовата страна са възложени сторените разноски от ответника за заплатеното от последния адвокатско възнаграждение, съобразно отхвърлената част от претенциите, на основание чл. 78 ал. 3 ГПК. Определението, с което е отказано изменение на решението в частта за разноските, следва да бъде потвърдено.

На осн. чл.78 ал.1 ГПК и предвид изхода на спора по депозираната въззивна жалба в полза на въззиваемата страна А. М. следва да бъдат присъдени разноски. Представени са доказателства за направени такива в размер на 500 лв. Доколкото не е посочено какво е договореното възнаграждение за защита по подадената въззивна жалба и по частната такава, съдът приема, че договореното възнаграждение е по равно за защита по всяка от двете жалби- по 250 лв. Затова и въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна сума в размер на 250 лв.

На осн. чл.78 ал.3 ГПК в полза на ответника по частната жалба също следва да бъдат присъдени разноски съобразно оставянето ѝ без уважение. По изложените по-горе съображения следва да се приеме, че претендираното адвокатско възнаграждение следва да бъде разделено по 300 лв. по въззивната и 300 лв. по частната жалба. Респективно, А. М. следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна Е. М. сума в размер на 300 лв.-заплатено от въззивника адвокатско възнаграждение за защита по депозираната от ищеца частна жалба.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №3124/27.09.2023г. по гр.д. №6790/23г. по описа на РС-Варна, 46-ти състав, в частта, с която е осъден Е. М. М., ЕГН *****, да заплаща на А. Е. М., ЕГН *****, с адрес гр. Варна, ж. к. „М.” ***, месечна издръжка в размер на сумата от 250 лв., считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 29.05.2023 г., с падеж до шесто число на месеца, за който се дължи издръжката, до настъпване на законова причина за нейното изменение или прекратяване, както и в частта, с която е осъден Е. М. М. да заплати на А. Е. М. сторените в производството пред ВРС разноски.

ПОТВЪРЖДАВА Определение №12628/23.10.2023г. по гр.д. №6790/23г. по описа на РС-Варна, 46-ти състав, в частта, с която е оставена без уважение молбата, подадена от А. Е. М. за изменение на Решение № 3124/27.09.2023 г., постановено по гр. д. № 6790/2023 г. по описа на Районен съд – Варна, XLVI състав, в частта за разноските, на основание чл. 248 ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА Е. М. М., ЕГН *****, с адрес с. Ц., община А., ул. „Г.” № 3, да заплати на А. Е. М., ЕГН *****, от гр. Варна, ж. к. „М.” ***, **сумата от 250 /двеста и петдесет лева/**, представляваща сторените в производството по въззивната жалба съдебно-деловодни разноски, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА А. Е. М., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, ж. к. „М.” ***, да заплати на Е. М. М., ЕГН *****, с адрес: с. Ц., община А., ул. „Г.” № 3, **сумата от 300 /триста лева/**, представляваща сторените в производство по частната жалба съдебно-деловодни разноски, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____